

вимірів персонажів концентрує в собі сукупність розмаїття значень: родина, сімейність, свій захищений світ, дитинство. Проаналізовано персонажів роману, що наділені поетично-філософським сприйняттям світу і теж є символічними: наявні архетипи Батька, Матері, Дитини, Прародителя. Констатовано, що роман «Слуги ночі» є органічним елементом художньої системи письменниці як приклад фантасмагоричної казки для дорослих, багатозарової і багаторівневої, що не має одного лінійного прочитання.

АКТУАЛЬНОСТЬ АНТОНИМИИ И АНТИТЕЗЫ В ИСПАНСКОЙ ЛИТЕРАТУРЕ

Лановой О. Г. (г. Харьков)

Явление антонимии ещё не до конца изучено и раскрыто в лингвистике в отличие от синонимии. Античные философы обратили внимание на относительный характер самих противоположностей. Ш. Балли говорил: «В нашем сознании абстрактные понятия заложены парами, и самое интересное то, что каждое слово всегда вызывает представление о другом».

Явление антонимии интересовало многих языковедов: античных философов (Аристотель, Платон), испанских филологов и испанистов из других стран: Ирибаррен Х. М., Алонсо М., Альвар М., Виноградов В. В., Виноградов В. С., Кургаткина Н. Н., Новиков Л. Л.

Ярким примером использования антитезы является поэзия великих испанских поэтов:

A tal despojan, porque tal posea – тот получает всё, а тот теряет; al que era triste lo que más desee – несчастным – то, что им всего желанней; al que era alegre lo que más temía – счастливым – то, что им всего страшней (Pedro Liñán);

Es hoy aquel mañana de ayer – вот вчерашнее завтра, сегодня живое (Antonio Machado);

Es la mujer, del hombre lo más bueno, es la mujer, del hombre lo más malo – о женщина, услада из услад и злейшее из порождений ада; su vida suele ser, y su

regalo, su muerte suele ser, y su veneno – мужчине ты и радость, и награда, ты боль его и смертоносный яд; es vaso de bondad y virtud, lleno, a un áspid libio su ponzoña igualo – ты добродетели цветущий сад и аспид, выползающий из сада; por bueno, al mundo, su valor señalo, por falso, al mundo, su valor condeno – за доброту тебя прославить надо, за дьявольскую ложь – отправить в ад; es un ángel y a veces una arpía – ты шелест крыл и злобных гарпий прыть; tan presto tiene amor, como maltrata: es la mujer, al fin, como sangría, que a veces da salud, y a veces mata – тобою нежим мы сердца и раним, тебя бы я сравнил с кровопусканьем, оно целит, но может и убить (Lope de Vega).

SALTANDO LOS MUROS DE LA GUERRA FRÍA. EL QUIJOTE COMO PUENTE CULTURAL ENTRE RUSIA, ESPAÑA Y AMÉRICA

Latorre Jorge (Pamplona, España)

El Quijote, además de crear el género de la novela moderna con toda su complejidad narrativa, se ha convertido en uno de los grandes mitos de la conciencia occidental, junto con Prometeo, Ulises, Fausto, Don Juan, Carmen o Hamlet; y la difusión y pervivencia de este mito ha contribuido a la configuración de Occidente como unidad cultural, tal como hoy la conocemos.

En el Quijote se trata de un mito poliédrico, en el que cada persona, generación y nación ven reflejadas sus más acuciantes preocupaciones, pero cuya presencia en Rusia es especialmente llamativa, pues constituye un fenómeno social y cultural de primer orden. Como en otros lugares, en Rusia y sus zonas de influencia, la novela de Cervantes era al principio una parodia de los libros de caballería andante, una obra para hacer reír; los ilustrados hicieron del personaje un luchador contra el Antiguo Régimen; los románticos hicieron de la locura de Alonso Quijano un héroe a su medida, un hombre libre y valeroso, y un solitario. En el realismo se hizo de Don Quijote una lectura no menos sentimental, que valoraba especialmente la grandeza de las vidas sin brillo, y daba protagonismo al pueblo en sus impulsos quijotescos. En el siglo XX, ha servido como fundamento de utopías políticas que, de modo quijotesco -tan